

П лавлені на сонці люди, які губляться в мережеві власних заборон і упереджень, їхні розчинені в повітрі молекули парфумів, які паморочать свідомість і викликають звабливі флюїди. Непотрібні стосунки, що тягнуться вічність, випадкові моменти, що закарбовуються в пам'яті й живуть, хай і не дістали матеріалізації.

Кажуть, зміст мають навіть неконтрольовані емоційні поривання, рослини, що викликають алергенні подразнення, секунди, котрих бракує, щоб устигнути на потяг метро. Навіть компіляція гороскопів чи візерунки ліній на руці. Навіть психологічні зрушення і фізичні залежності. Навіть випадкові статеві зносини.

Це просто ламання метафізичних канонів, збіг геометричних координат, актуальність підтекстів, прихильність долі. Це просто набір позначень, які дають оманливу свободу вибору, розсіюють увагу, адже важлива зовсім не номінація, навпаки — характеристика.

Якщо ти віриш у Бога, ти не можеш вірити в долю. Ці дві першооснови надто взаємозаперечні, щоб мати бодай мінімальні точки зіткнення. Припустімо, Бог справді існує. Невже його тішить спостерігання за виставою, кінець якої він знає наперед? Хоч би вона й улюблена. Невже йому нецікаво дати марію-

неткам крихту свободи і споглядати, як вони скористаються таким шансом?

* * *

Марті 32 віку, і навряд вона замислювалась, що карколомний цикл нелогічних подій її життя колись може зв'язатися в щось ціле. Навряд вона планувала послідовність епізодів, найімовірніше, не очікувала на таку розв'язку. Навряд вона цим задоволена.

Усе почалося, коли вона потрапила в це місто: похмуре й безлике, сумбурне, лукаве і водночас привабливе, прозоре, незриме... інколи «своє».

Вони споглядають її крізь призму типових критеріїв та фантомних здогадок, як силіконовий об'єкт зі стандартним набором функцій, як суміш нерегульованих рефлексій і нервових збуджень, як несправджену розбалансовану постать з її надуманими комплексами, псевдопереконаннями, роздвоєнням поглядів.

Вони називають її Мартою, мені доводиться називати її просто — я.

Відверто, мені було зручно в цьому імені. Моє тіло уособлювало певну істоту з унікальним набором кодів і мікросхем. Істоту, яка цілком безпечно для навколишніх могла виходити назовні, вдавати необхідний рівень соціальної адаптованості, внутрішніми радарми сприймати ймовірні перешкоди. У когось навіть могли виникати домисли стосовно потенційних реакцій. Що відбувалося всередині — важко піддавати опису й розумінню. Минуле було протертим, майбутнє

неясним, причини деяких учинків незрозумілими, наслідки не завжди давали відповідь. Утім, мені було зручно. Я все сприймала як належність, як факт.

Наприклад, що в Марти дуже суперечливе «я»: воно вередливе, нестійке, підвладне спокусам... Її нервову систему рідко пригнічують зовнішні подразники, зазвичай удосталь внутрішніх резервів. Її соціальна адаптованість цілком безпечна, вона не викидає відчай назовні, тому частіше задихається ним ізсередини. А ще вона надто вирізняється, її не вистачає на реальний світ, живих людей.

Здавалося, я добре знаю цю жінку... Вивчила потреби її тіла (ранкова кава, комплекс вітамінів у таблетках, базові тренування і звичні тілесні заботи) та настрою (чомусь часто залежить від навколишніх чинників). Вона — фаталістка, але з приземленим ставленням до подій. Вона не вірить у доленосне значення дрібниць. Їй хотілося б контролювати найменші імпульси свого детально спланованого життя, вона переконана, що навіть сумбурність рішень піддається логічному поясненню, а раціональність суджень — непохитна.

* * *

Довго я хотіла укласти із собою угоду: не ставити собі зайвих запитань, не висувати жодної вимоги, не афішувати потреб і не влаштовувати революцій. Навчитись миритися зі змінами, не зраджувати принципам, не занурюватися в нетрі самоаналізу й не залишатися наодинці. Не літати понад атмосферою, віднайти гармонію і триматися на плаву. Триматися

течії, зберігати рівновагу, залишатися на поверхні, допоки тобі комфортно, а сонце світить в обличчя. Досить довго ця угода залишалася непідписаною.

* * *

Я досі приходжу до колишнього. Він думає, я залежна. Насправді ж я приходжу, бо: ранками інколи відключають воду, у нього смачна кава й чудовий краєвид із вікна, я випадково забула свою постіль (інколи незрозуміло для себе я навмисно щось залишаю). Мені неважко тішити його самолюбство, він поки не здогадується, що хоче, аби я залишилася. Я не залишуся.

Генрі — 35. Він одружений. Дантист. Говорить, альтруїст. А ще незрівнянний майстер виставляння. Не розумію, чому він так любить говорити про себе. У мене просто добра пам'ять.

Наші стосунки — партія в доміно, де намагаєшся підставити суперника, або ж морський бій, де силюєшся вдарити в слабе місце. Мені здається, я її веду. «Здається» — ключове слово цього твердження. У мене гендерна перевага. Він змушений реагувати на мої ходи, часто вважає їх примхами. Мені хочеться вірити, що його дії — лише реакції на створені мною передумови, а його несподіванки — сліпі постріли, які обертаються проти нього ж.

Цілком можливо, йому достатньо лише сексу зі мною.

Зрештою, нам обом добре.

Навряд я витримаю наполегливі домагання чоловіків, та й мало з них зможуть зацікавитися подібним